

És most nézzünk valami mást

És most nézzünk valami mást; egész röviden.
Évszám. Egy iskolaév befejeződése (vége).
Egy íj, egy nyíl (vettük? nem, az íj ott volt
lent), egy barna gumilabda; hajigálós karikajáték
(kard alakú elfogópálcák, színes karikákkal).
Mi még? A leutazás. Hét vége. Valaki visszamegy
a vasárnapi vonattal; levelet írok Valakinek
(a másik valakinek) a diófa alatt (diófa?);
virágot küldök a kertből. A barna labdával
(már hétköznap) egyedül játszom a fák között
mindig tetszés szerint kijelölt kapukra
(helyesebben: erre és a játékszabályaimra
nem emlékszem). Elszaporodnak a zárójelek;
zárójeles mennyiséggé lesz minden.
És mégis: akárha biztosítatlanul. Úszni
tanulok a viharos (?) vízben a nádas mellett.
És szabadúszó-igazolvánnyal (aláírta: az öreg főnök)
távozom a kerítés festett vaskapuján,
a két Valakivel (és bőröndökkel).
Elhaladunk a cukrászda mellett,
a salakos pályák mellett. Gyerekújság
a vasútállomáson. (Később, ugyanitt:
sportújság, egy elmulasztott elköszönés.)
Az állomás kavicsa (törmelékköve); az ottmaradók.
Régebbi stranddivat, üdülőhelyi divat; 1946—49 táján.
Az ottmaradókat azonosítom ruháikkal (szintén még akkor).
Ilyen öltözötű emberek maradnak ott.
Csak úgy; ilyen.

